

O PRÁZDNINÁCH,
KTERÉ PŘINESLY STRACH

NETOPÝŘÍ / CHMÝŘÍ

Veronika Komorousová
Martina Iblová

www.netopyr-venda.webnode.cz

Příběh volně navazuje na knihu Netopýří chmýří, kterou jsme vydaly v roce 2016. Současná situace nás přiměla k vytvoření krátkého pokračování, které může děti v domácí karanténě potěšit, zabavit, ale také upozornit na to, že netopýři za lidské trápení nemohou a naopak stále a možná ještě více naší ochranu potřebují.

Příběh je volně ke stažení na našich stránkách, můžete si z něj vytvořit malou knížku, kterou pak můžete založit do knihovny k vašemu Netopýřímu chmýří.

Kromě pohádky se můžete stejně jako v knize těšit na pracovní listy a zajímavosti ze světa skutečných netopýrů.

Návod na vytvoření knížky:

1. Stránky si vytiskněte barevně nebo černobíle, jednostranně nebo oboustranně.
2. Odstrňněte tento text podle čáry, čímž vznikne čtvercový formát (stejně jako knížka).
3. Seřaďte strany za sebou a na levé straně (hřbetu) uprostřed udělejte dvě dírky děrovačkou.
4. Dírkami provlečte provázek nebo mašličku a svažte.
5. Knížka je hotová ☺!

Hezké čtení přeje Veronika a Martina

O prázdninách, které přinesly strach

„Vendo, Vendo..., vzbud' se!“

Venda mžourá zavěšený v dutině, ostré slunce ho pálí do očí a neví, co se děje. Brácha Jenda ho tahá za křídlo a za ucho zároveň.

„Au, co blbneš,“ zamračí se na něj Venda a hladí si vytahané ucho opačným křídlem.

„Vstávej, musíme do školy!“ burácí starší netopýr. Křídly mává jako o závod, že v bukové dutině je rázem vítr jako při jarní bouři.

Venda zívne, protáhne si uši a zakňourá:

„Co blázniš, vždyť je slunce ještě vysoko.“

Opravdu je teprve pozdní odpoledne a čas, kdy netopýří spí. Probouzejí se až při západu slunce spolu s příchodem noci. Jendovi buší srdce jako o závod, nervozitou se zadýchává a přeskakuje mu hlas:

„Dnes máme být ve škole dřív. Prý přesně o tolik mávnutí jako je šišek na nejvyšším smrku v lese.“

Vendovi se začne vařit hlava. Ve škole už probírají slovní úlohy. A protože netopýři neznají hodiny ani čísla, určování času je pro ně obtížné. Venda už se stihl naučit, že čas si může měřit podle mávnutí křídel. Ale odhadnout množství šišek na smrku je pro něj ještě moc obtížné. Jenda je starší a dobré už dokázal počítat netopýří rovnice. Třeba když se ušatý tátá vrátil smutný z lovů, že dnes toho ulovil jen po páru do každého drápu, Jenda hned vypočítal, že to není dost ani na jednu večeři.

Venda už byl úplně probuzený a chystal se vystrkat z bukového domečku za bráhou. Zbytek rodiny stále spal hlubokým odpoledním spánkem. Starší netopýr roztahl křídla a vyletěl jako první. Venda ho následoval. Odpolední teplý vzduch ho lechtal v nosíku a on se spokojeně usmíval. Rozmrzelost při probuzení už ho dávno přešla. Venda vzpomínal na doby, kdy se díky svým malým křídlům nedokázal odlepit ani od spadaného jehličí na zemi, a na své smutné časy stromolezce.

Ale ta doba je dávno pryč, Šišatou školku ve zlomené osice už opouštěl jako skutečný létající netopýr. Po prázdninách nastoupil do opravdické letecké školy. Zatím ho to ve škole ohromně baví, učí se tolik nových a zajímavých věcí a trénují létání.

Každý večer se nemůže dočkat, kdy už se zase všichni rozletí do svých tříd. Brácha Jenda mu to jeho nadšení občas kazí, když říká:

„Škola je příšerná nuda! Počkej, až budeš starší, tak tě to taky přestane bavit!“

Ale Venda se nechce nechat otrávit. I dnes se těší a teď už je rád, že bude ve škole dříve než obvykle. U vchodu do prostorné dutiny stoletého dubu čeká sám pan ředitel Emil Vousatý. Tváří se stejně smutně jako tatínek, když se právě včera vrátil z jednoho neúspěšného lovů.

Venda pana ředitele slušně pozdraví, drápky se zachytí okraje dutiny, kam se teď slétají netopýři ze všech stran. Uvnitř je pěkná strkanice, každý chce najít svoji třídní učitelku. Vendova učitelka Rezavá dnes vypadá podivně smutně. Vytahuje uši do výšky a stále přepočítává své žáky. Celá škola se řadí v největší prostorné části dutiny uprostřed stromu. Učitelky se snaží žáky uklidnit, ale moc se jim to v té tlačenici nedáří. V dutině nad jejich hlavami se zavěsí ředitel. Roztáhne křídla do šírky jako při letu, aby dal všem znamení, že už opravdu nastal čas na ticho.

Začne vážným hlasem:

„Milí žáci, dnešní noci Vám začínají mimořádné školní prázdniny.“

Chlupaté klubko netopýřích žáků se začne vlnit a radostně šustit, ozývají se i tlumené výkřiky jásutu. Venda je jako opařený žárem letního slunce, připadá si divně, že se neraduje spolu s ostatními. Ale zpráva o prázdninách ho netěší ani trochu. Do školy chodí teprve krátce, prázdniny nedávno skončily a teď má být zase doma? Ředitel zvyšuje hlas, aby se netopýři opět uklidnili. Pak se dozvídají, že s těmi prázdninami to nebude zas tak mechově hebké. Všichni se budou dál učit, učitelé budou úkoly vysílat přes cvrkavé signály echolokace každý večer po západu slunce. Všichni žáci posmutní a ozvou se i tiché hlasy znějící jako néééé a áááchjóóóó. Řediteli Emili Vousatému teď ještě víc ztěžkne hlas, jako když oblý valoun dopadne na dno studánky. Vypadá přísněji než Vendův táta, když se na kluky zlobí kvůli nepořádku.

Odkašle si a začne varovným hlasem:

„Chci Vás poprosit, abyste se drželi svých domovů a neopouštěli své stromové dutiny. Zbytečně se pohybovat po lese je teď velmi nebezpečné.“

Venda vyvalí oči a čeká, co se dozví dále. Trochu se třese při zprávě o nebezpečí, ať už je jakékoliv. Netopýři se dozvídají, že poslední dobou se objevují stále častější případy útoků. Někteří lidé vyhánějí netopýry a ničí jim domovy. Nejdříve prý lidé zničili domovy netopýrkům, kteří mají své úkryty na půdách domů. Teď už však přicházejí i do lesů. Venda tomu nerozumí, rozhlíží se a všimne si, že i pohledy ostatních žáků teď vypadají vyděšeně a smutně zároveň. Ředitel už dál nic nevysvětluje a posílá postupně všechny žáky domů. Venda ničemu nerozumí, vzpomíná si, jak si kdysi s maminkou vyprávěl o lidech a jejich oříškových srdečích. Dobře ví, že mezi lidmi jsou lidé dobrí, kteří zvířatům pomáhají, ale i lidé zlí, kteří mají v srdečích jen prach jako ve špatném oříšku.

„Že by letošní úroda ořechů byla zkaženější než obvykle?“ napadne Vendu.

Doma už na ně čeká zbytek rodiny. Maminka s tatínkem mají podobně vážný výraz čumáčku jako ředitel Vousatý. Jedině Maruška, jejich malá sestřička, je přivítá s úsměvem. Je ještě mládě na to, aby vycítila, že se děje něco divného. Kluci jsou překvapení, že rodiče už o neobvyklých školních prázdninách vědí. Vendovy oči míhají z taty na maminku a zase zpátky jako ještěrčí ocásky a Venda se snaží alespoň něčemu porozumět. Brácha Jenda na nic nečeká a přísně se zeptá:

„Vy jste o tom věděli, proč jste nám nic neřekli? A víte, proč to ti lidé dělají?“

Maminka vzdychá a tatínek se zamračí. Nelibí se mu, že je jeho nejstarší syn drzý. Maminka Jendu pohlédí po uších, ale Jenda ucukne. Maminka si znova vzdychne a opatrně začne:

„Prý za to může nějaká nemoc.“

Jenda překvapeně vyjekne:

„Nemoc? Jaká nemoc?“

Tatínek se vztekle rozkřikne:

„Lidé onemocněli a myslí si, že je to kvůli nám. Prý se tou divnou nemocí od nás nakazili, a tak se nás teď bojí!“

Venda vyvalí oči a už tomu nerozumí vůbec. Oparně špitne:

„Ale my přece nejsme nemocní.“

Maminka si vzdychně:

„Já vím, Vendo, ale lidé se prostě někdy chovají podivně.“

Venda se už raději dál neptá. Jeho brácha se ještě chvíli rozčiluje. Zdá se mu, že lidé se chovají hloupě. Netopýři přece lidem nijak neškodí a naopak se jim vyhýbají. Rodiče jen krčí křídla, neumí to klukům lépe vysvětlit. Sami jsou vystrašení a nevědí, co bude dál a co s nimi teď bude.

První noc netopýřích prázdnin je v bukovém domečku neobvyklý zmatek. Maminka neví, jestli má klukům chystat jídlo, nebo dohlížet na jejich domácí výuku. Jenda je otrávený, nechce se mu doma nic učit, a Venda je naopak smutný, že to není jako ve škole. Byl zvyklý, že jim paní učitelka Rezavá vždy vše vysvětlovala a mohli se jí na všechno pořád dokola ptát. Ale maminka dnes létá z kouta do kouta, snaží se zabavit ukňouranou Marušku a do toho střídavě zjišťuje, jak to klukům jde. V dutině je najednou zvláštní dusno a méně místa než jindy.

Brácha Jenda začne maminku zasypávat otázkami:

„A můžu pak letět ven, až to dodělám? Domlouval jsem se s Kubou, že se dnes uvidíme!“

Venda čeká, co maminka bráchovi odpoví. Také měl chuť se chvíli proletět a navštívit třeba Olinku, svojí kamarádku ze školky. Maminka vyhýbavě kroutí křídly, nechce kluky zklamat.

Opatrně začne:

„Můžete na chvilku, ale musíte kroužit jen tady kolem našeho stromu. Ale opravdu jen pář mávnutí! Za kamarády letět nemůžete, je to moc nebezpečné!“

Brácha Jenda se zamračí, takhle si ty prázdniny opravdu nepředstavoval. Vendovi je také smutno. Ale nedá se nic dělat, proletí se párkrát kolem stromu a pak se na chvíli zavěsí na větev u vchodu do dutiny. Smutně vysílá cvrkavé signály směrem, kde bydlí Olinka. Chvíli čeká, jestli mu někdo odpoví. Ale je smutná noc, všichni netopýři jsou schovaní, nikde se nepohně ani lístek. Vendovi se hrnou do očí slzy a neví, co bude dál. Jak dlouho to může trvat, tohle prázdninové domácí vězení.

Táta přilétá z pravidelného nočního lovů až pozdě k ránu a mamince po příletu něco šeptá. Dozvěděl se o dalších zničených netopýřích domovech. Bylo to hned ve vedlejším lese. Maminka vypadá ustaraně. Venda by se chtěl na něco zeptat, ale rodiče kroutí hlavami v nesouhlasu.

Maminka se smutně obrátí na Vendu:

„Vendo, nedělej si starosti, nic se neděje, to bude v pořádku!“

Ale Venda ví, že to není pravda. Pozná to na maminčiných očích. Je sice ještě malý netopýří kluk, ale nelibí se mu, že k němu maminka není upřímná. Raději by věděl, jak to všechno doopravdy je. Chtěl by se na spoustu věcí ptát, ale nikdo ho nechce poslouchat a nikdo mu nechce odpovídat.

K večeři toho mají méně než obvykle.

Tatínek říká:

„Musíme teď s jídlem šetřit, kdyby bylo hůř. Možná nebudu moct vylétat na lov každý večer, abych zbytečně nepřilákal pozornost. Lidé prý chodí večer po lese s baterkami a hledají místa, kde létají netopýři. Prý aby se mohli ve dne vrátit a ničit naše dutiny.“

Venda se otřese a vzpomene si na svoji baterku, kterou kdysi dostal od té malé holčičky. Jak se teď asi má, napadne Vendu. Baterku schovanou v zadní části dutiny pod starou kůrou vyhrabe a zkusí, jestli pořád svítí. Světýlko je slabší než dřív, někdy trochu problikne jako umírající hvězda. Ale Vendovi teď nedělá radost ani trochu. Nejraději by baterku rozbil o kmen stromu a zahodil. Má na všechny lidi a jejich kouzelné věcičky hrozný vztek.

Noci plynou jedna za druhou podobně jednotvárným a nudným tempem jako stojatá voda na řece před jezem. Zvečera maminka rozdá klukům úkoly, kluci s vrčením zalézají do svých koutků a snaží se učit. Po jídle obletí párků strom a zbytek noci vyhlížejí tátu a opatrně sledují les, jestli nezahlédnou světla blížícího se nebezpečí. Jejich okolí naštěstí zatím zůstává klidné a tiché. Tatínek většinou přilétá až k ránu. Křídla ho únavou sotva nesou, pohled stažený nervozitou a strachem. Rodiče pak rychle zahánějí malé netopýrky spát. Pak vždy dlouze a tiše diskutují. Venda někdy zaslechne, jak se tatínkovi zlomí hlas jako suchý klacek. Někdy zazní i maminky tichý pláč jako nářek sotva narozeného mláděte. Venda často nemůže dlouho usnout. Neví, jestli se má na rodiče zlobit, nebo mít strach. Během spánku k němu přicházejí podivné a rozcuchané sny. Venda zavěšený v netopýří postýlce sebou škube a uši se mu kroutí. Probouzí se vždy celý polámaný a povzdechne si nad příchodem dalšího nudného večera.

Ovšem jedné pozdní noci se přece jen stane něco neobvyklého. Zrovna když Venda vystrkuje hlavičku z dutiny stromu, pozoruje okolní tmu a naslouchá zvukům lesa, dolehne k jeho uším zvláštní hluk. Ten podivný hlas zní strašidelně a lákavě zároveň. Vendovi připadá jako naléhavé volání. Přitahuje ho, jako když ostré světlo láká noční hmyz. A pak se stane něco neskutečného. Venda, který měl vždy z temné noci a tajemných zvuků strach, roztahuje křídla. Jeho drápky se zlehka odráží od kůry stromu a on se vydává přímo do temnoty před sebou. Možná to způsobil vztek, který už dlouho Vendu svíral v bříšku. Vztek na rodiče, že mu nechtějí nic vysvětlit a jeho starosti je nezajímají. Cítil se v té tlačenici bukového domečku poslední dobou čím dál víc opuštěný.

Vendovi buší srdíčko jako když se kroupy při letním lijáku odrážejí od kamenů na cestě. Letí dál a divný zvuk je stále silnější. Trnity keř přiláká jeho pozornost. Venda musí prudce uhnout vzhůru. Zahlédne něco tmavého mezi větvemi. Malý netopýrek, kterému uvízla křídla v trnech. Třepe se jako podzimní listí ve větru a pláče cvrkavým hláskem. Venda se snaží jeho zamotaná křídla osvobodit. Na obloze se najednou mihne záblesk světla. Je slyšet praskání větví. Venda se otočí a mezi stromy uvidí blikající svít baterky. S hrůzou se vrhá k zemi jako padající jablko ze stromu. Přitiskne se mezi listy a ani nedýchá. Jen čeká a třese se. Neví, co má dělat. Lituje, že nezůstal doma. Přeje si, aby byla maminka u něj. Pak ucítí, jak ho něco mačká za krkem a tiskne ještě více k zemi.

„Chytili mě!“ napadne ho okamžitě.

S velkým úsilím otáčí hlavičku. Spatří vyceněné zoubky svého tatínka. Vendovi se úlevou nahrnou do očí slzy. Tatínek ovšem vypadá jako zuřivá šelma. Takhle rozzlobeného ho ještě nikdy neviděl.

Jen sykne:

„Pssst, ani se nehni.“

Venda obrací oči směrem vzhůru, aby tátu upozornil na zraněného netopýrka. Táta kýve hlavou na znamení, že o něm dávno ví.

„Hledáme ho celou noc,“ dodá na vysvětlenou.

Tiše čekají, až se zvuky a světla vzdálí. Tatínek vysvobodí neštastného netopýřího kluka. Pak ho společně doprovodí za jeho rodinou a vydají se k domovu.

Tatínek na Vendu nepromluví cestou ani slovo. Maminku zahlédnou už zdálky. Vyhlíží z dutiny stromu a vysílá do tmy zoufalé cvrkavé signály, kterými se snaží přivolat svého ztraceného syna. Vendovi při tom pohledu vytrysknou znova slzy z očí. Pak už jen cítí, jak ho maminka objímá a pláče. Tatínek se stále mračí a jen co si trochu vydechně, rozkřikne se na Vendu:

„Víš, že jsi nás mohl ohrozit?! A nejen nás! Mohl jsi ohrozit všechny netopýry z lesa! Jen proto, že neumíš poslechnout a zůstat doma jako ostatní! Myslíš si snad, že je to nějaká legrace?“

Tátovi ve vzteku červenají uši a Venda jen pláče.

Tiše špitá:

„Tatííí, já chtěl jen pomoci! Taky mám strach, ale chci vědět, co se opravdu děje!“

Tatínek už jen mlčí a poše Vendu spát. Pak si s maminkou povídají déle než obvykle.

Když se Venda probouzí, zdá se, že vše bude stejné a nudné jako obvykle. Ale něco se přece jen změnilo. Venda po tom včerejším strašidelném zážitku zjistil, jak má svůj domov rád. A něco si asi uvědomili i rodiče. Díky všem starostem posledních dní se zamkli do svých obav jako do skořápek. A možná trochu zapomněli na své netopýří děti, které je teď potřebují víc než dřív. Celá rodina musí držet při sobě. A v těch dlouhých smutných nocích se pevně chytat každé malé radosti jako se pavouček drží své tenké nitky.

Dnes večer Venda maminec pomáhá s přípravou jídla. Jde jim to spolu, jako by byli jeden drápek. Maminka chystá hmyzí guláš, Venda míchá klackem a ochutnává. Venda si vzpomene na příhodu, jak maminka naučila Olinku na chroustačku, polévkou z chroustů. Venda začne celý příběh znova vyprávět. Nezapomene ani na vypečené hádanky. Maminka se po dlouhé době nahlas směje. Pak si Venda hraje s Maruškou. Maruška se zrovna naučila do čumáčku chytat bukvice.

„Mami, koukej!“ radostně výská Venda.

Když vyhodí bukvici do výšky, Maruška po ní lapne jako po chroustovi. Smějí se tomu všichni. Brácha Jenda pak pomáhá Vendovi se slovními úlohami. Venda obdivuje, jak je jeho brácha bystrý jako liška. Když chodili do školy, nikdy na sebe neměli tolík času. Trochu se vždy z legrace poštuchovali, ale každý si pak letěl za svými kamarády. Teď v tom zamčeném prázdninovém čase spolu na sebe zbyli. Venda najednou mnohem víc cítí, že ho má brácha opravdu rád.

Když k ránu přilétá tatínek, neposílá kluky hned spát. Společně poslouchají smutné novinky a přeopočítávají nově zničené dutiny. Bráchové se tlačí křídly na sebe co nejbliže, aby společně zahnali strach a úzkost. A když konečně nastane čas jít spát, přitulí si maminka Vendu pod křídlo jako pod závoj kapradí, jako to dříve dělávala. Venda po dlouhé době usne klidným netopýřím spánkem a nebudí ho žádné divoce houpavé sny.

Noci dále plynou jedna za druhou jako zlaté klásky v poli. Klásky sice na první pohled stejné, ale každý šumí jinou píseň do větru. U Ušatých se usadila radost z každého, i toho nejmenšího okamžiku. A Venda si na ten jednotvárný život postupně zvyká a v malém bukovém domečku se cítí dobře a v bezpečí. A jak se Ušatým ty malé radosti střádají do srdíček jako jehličí v mraveništi, jedné kouzelné noci k nim nečekaně přilétne radost veliká jako měsíc.

Když se té zvláštní noci tatínek vrací z lovu, už zdálky kluci poznají, že se na ně usmívá. Přistává prudce a do dutiny se přivalí jako otýpka slámy. Málem vyrazí mamince z drápků misku s polévkou.

„Co děláš?“ udiveně vyjekne maminka.

Když vidí tatínkův smích, nemůže se na něj zlobit. Táta prudce vyskočí, obejmé maminku křídly a s výdechem pískne:

„Vše bude zase v pořádku!“

Maminka se na tátu překvapené podívá a on pokračuje veselým hlasem.

„V lese se objevily netopýří budky. Prý je rozvěšují děti z přírodovědné stanice. A ředitel Emil říká, že stále přibývají!“

Maminka se z té radosti rozpláče. Kluci moc nevědí, co se děje, ale Venda si v tichosti brouká něco o zázraku. Jejich strach z lidí ještě dlouho nezmizí tak rychle, jako když cvakneš drápkem. Ale je tu teď nová naděje, že možná zase přijde okamžik a všechno bude jako dřív.

NETOPÝŘÍ MOUDŘENÍ

Možná by vás zajímalo, jak to vypadá doma u opravdových netopýrů. Některé věci jsou ve skutečnosti trochu jinak než v příbězích o Vendovi. Netopýři například nežijí v rodinách jako lidé. Ale na druhou stranu mají s lidmi mnoho společného. Přečíst si o tom můžete v knížce *Netopýří chmýří*. U každého Vendova dobrodružství najdete speciální kapitolu „Netopýří moudření“, kde se dozvíte vše důležité o životě létajících savců.

Netopýři a nemoci

Nemoc způsobená novým koronavirem je nepříjemná a není divu, že z ní lidé mají strach. Chtejí se také dozvědět, kde se tato choroba vzala, od koho se člověk nakazil. V televizi i na internetu se často objevují zprávy, že přenašečem koronaviru jsou netopýři. Znamená to, že bychom se měli obávat netopýrů, kterí žijí kolem nás – ve stromech v lese, ale třeba i na půdě našeho domu nebo ve škvíře pod střechou? To určitě ne.

Podle vědeckých výzkumů se lidé v Asii novou nemocí zřejmě opravdu nakazili od nějakých zvířat, netopýři to však nebyli. U netopýrů se sice koronavirus také vyskytuje, je však geneticky odlišný od toho, který ohrožuje lidi. Netopýří koronavirus nemá zjednodušeně řečeno „útočnou složku“, která onemocnění u lidí způsobuje. V Evropě byl tento koronavirus navíc zjištěn pouze u několika málo druhů netopýrů, z nichž jen dva žijí v České republice.

Netopýřů se tedy opravdu nemusíme bát. Určitě ne více než jiných druhů zvířat v naší přírodě – všichni živočichové mají totiž své nemoci a některé z nich se vzácně mohou přenést i na člověka. Stačí se však chovat rozumně a vždy při setkání s nimi dodržovat základní pravidla bezpečnosti. Například - pokud najdete poraněného či vysíleného netopýra, nesahejte na něj holou rukou, aby vás nekousl. Chcete-li mu pomoci, opatrně ho naberte pomocí silnější rukavice nebo hadru, uložte ho i s hadrem do papírové krabice s víkem a zavolejte do nejbližší záchranné stanice pro zraněné živočichy (www.zvirevnouz.cz).

Netopýři se lidí bojí a vyhýbají se jim. Někdy se stane, že omylem zaletí do bytu, vždy se však snaží dostat co nejrychleji ven. Když takovému zbloudilému netopýrovi otevřete okna dokořán a necháte ho potmě a v klidu, obvykle sám vyletí.

Ani kolonie netopýrů, která se může během jara a léta usídlit na půdě nebo pod střechou domu, případně v dutém stromě, není důvod k obavám. Jak jste se mohli dozvědět v knížce o Vendovi, je to skupina netopýřích samiček, které tu odchovávají mláďata. Své úkryty používají opakovaně po mnoho let. Když o svůj domov přijdou, je to pro ně velký problém. Proto - pokud byste takovou kolonii objevili, nechte ji v klidu. Netopýři se vám odmění tím, že v okolí uloví velkou spoustu hmyzu včetně různých škůdců či otravných komárů.

Pro příběh o Vendovi připravily Eva Cepáková a Petra Schnitzerová z České společnosti pro ochranu netopýrů.

<https://www.ceson.org/>

<https://netopyr-venda.webnode.cz/>

PRACOVNÍ LISTY

NETOPÝŘÍ VEČERÉ

Tatínek z nočního lovů donesl tyto hmyzí pochoutky, pro každého z rodiny něco.

Venda má nejraději chrousty, Jenda chrostíky, Maruška komáry, maminka škvory
a tatínek sekáče. Spočítej a zapiš hmyz od každého druhu.

Každý druh vybarvi jinou barvou. Kolik hmyzu ulovil tatínek celkem?

Venda

Jenda

Maruška

maminka

tatínek

celkem: _ + _ + _ + _ + _ =

TAJENKA

1. Venda zachraňoval uvízlého netopýrka z ...

2. Vendova třídní učitelka se jmenuje...

3. Název stromu letecké školy

4.

5. Stromový domeček netopýrů se nazývá...

6. Vendův brácha se jmenuje...

7. Maminka s Vendou vařili k večeři hmyzí...

8. Vendova sestřička se naučila
do čumáčku chytat...

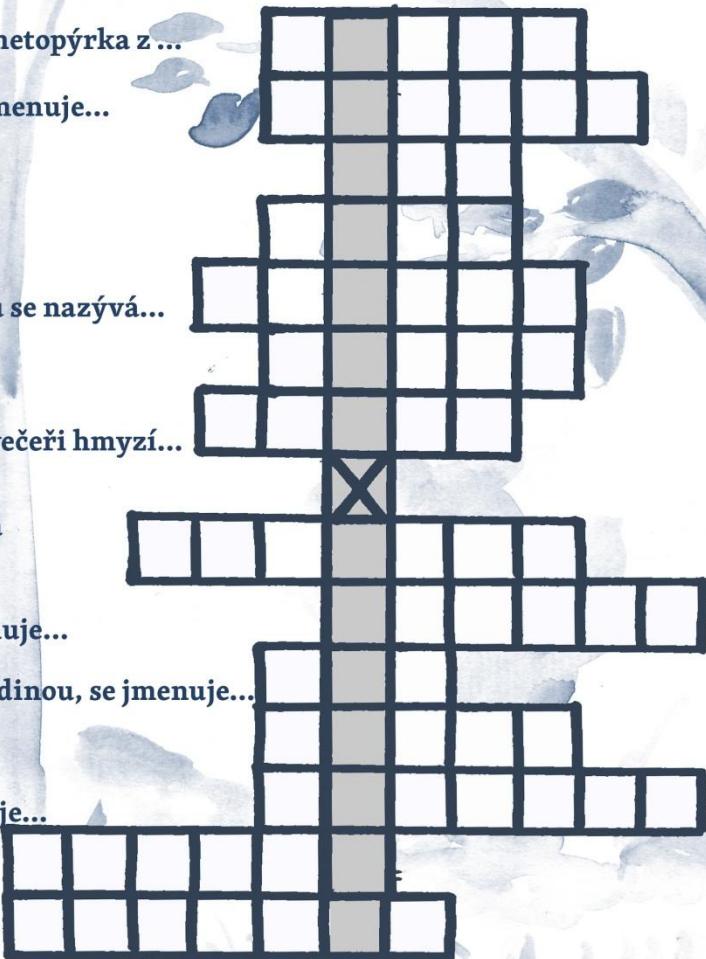
9. Vendova kamarádka se jmenuje...

10. Strom, kde bydlí Venda s rodinou, se jmenuje...

11. Název stromu Šišaté školky

12. Vendova sestřička se jmenuje...

13.
14.

OMALOVÁNKA
